

RETEN I HORSENS DOM

afsagt den 26. marts 2021

Sag BS-2252/2019-HRS

Mandatar Fagligt Fælles Forbund for
[REDACTED]
(advokat Henrik Juel Halberg)

mod

Mandatar Topdanmark Forsikring A/S for
[REDACTED]
(advokat Claus Pedersen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Charlotte Hove Lasthein.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, som er anlagt den 17. januar 2019, angår det økonomiske opgør efter en arbejdsulykke den 25. oktober 2011, hvor Topdanmark Forsikring A/S på vegne sagsøgte, [REDACTED] har anerkendt ansvaret.

Hovedspørgsmålene under sagen er, hvorvidt en vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har standset [REDACTED] forpligtelse til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og hvorvidt der i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, skal ske fradrag for ikke afholdte feriedage.

Sagsøgeren, [REDACTED] har fremsat følgende påstand:

██████████ skal til ██████████ betale 277.888,57 kr. med tillæg af procesrente af 4.030,40 kr. fra 4. februar 2015 og af 273.858,17 kr. fra 14. januar 2019.

Sagsøgte, ██████████ (herefter ██████████), har påstået frifindelse mod betaling af 113.134,79 kr. med tillæg af procesrente af 4.030,40 kr. fra 4. februar 2015 og af det resterende beløb fra sagens anlæg, subsidiært betaling af et mindre beløb.

Parterne er enige om de beløbsmæssige opgørelser som følger:

1. Hvis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke standses ved den vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den 23. januar 2017, og der ikke skal ske fradrag for ferie, der kunne afholdes, er parterne enige om, at ██████████ skal betale:

Opgørelse pr. 30. november 2014 (filen side 232)	4.030,40 kr.
Opgørelse pr. 30. november 2018 (filen side 197)	<u>273.858,17 kr.</u>
I alt	<u>277.888,57 kr.</u>

2. Hvis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke standses ved den vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den 23. januar 2017, og der skal ske fradrag for ferie, der kunne afholdes, er parterne enige om, at ██████████ skal betale:

Opgørelse pr. 30. november 2014 (filen side 232)	4.030,40 kr.
Alt. opgørelse pr. 30. november 2018 (filen side 202)	<u>170.478,19 kr.</u>
I alt	<u>174.508,59 kr.</u>

3. Hvis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste standses ved den vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den 23. januar 2017, og der ikke skal ske fradrag for ferie, der kunne afholdes, er parterne enige om, at ██████████ skal betale:

Opgørelse pr. 30. november 2014 (filen side 232)	4.030,40 kr.
Alt. opgørelse pr. 17. januar 2017 (filen side 200)	109.104,39 kr.
Ferie dage x dagsløn: 54x1.395,31 kr.	75.346,74 kr.
Feriepenge mv.: 20,25% af 75.346,74	<u>15.257,71 kr.</u>
I alt	<u>203.739,24 kr.</u>

4. Hvis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste standses ved den vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den 23. januar 2017, og der skal ske fradrag for ferie, der kunne afholdes, er parterne enige om, at ██████████ skal betale:

Opgørelse pr. 30. november 2014 (filen side 232)	4.030,40 kr.
Alt. opgørelse pr. 17. januar 2017 (filen side 200)	<u>109.104,39 kr.</u>
I alt	<u>113.134,79 kr.</u>

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

██████████ var den 25. oktober 2011 udsat for en arbejdsulykke, og ansvaret herfor er anerkendt af Topdanmark Forsikring A/S (herefter Topdanmark) på vegne ██████████. Topdanmark har betalt erstatning frem til den 30. november 2014, når bortses fra 4.030,40 kr., som Topdanmark nu har anerkendt at skulle betale.

Den 22. januar 2013 traf Arbejdsskadestyrelsen en midlertidig afgørelse, hvoraf fremgår, at ██████████'s tab af erhvervsevne blev fastsat til 55%. Det er oplyst, at ██████████ på daværende tidspunkt var visiteret til fleksjob.

Den 13. december 2013 traf Arbejdsskadestyrelsen en ny midlertidig afgørelse, som i det væsentlige henviste til den tidligere afgørelse.

Den 4. maj 2016 traf Arbejdsskadestyrelsen en midlertidig afgørelse, hvoraf fremgår, at ██████████'s tab af erhvervsevne blev fastsat til 40%. Det er oplyst, at ██████████ på dette tidspunkt var begyndt i fleksjob.

Den 23. januar 2017 fremkom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med en vejledende udtalelse, hvorefter ██████████'s tab af erhvervsevne som følge af skaden den 25. oktober 2011 blev fastsat til 50%. Det fremgår af udtalelsen, at denne fremkom på baggrund af erstatningsansvarslovens § 5 og § 10.

Den 28. juni 2019 traf Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en midlertidig afgørelse om, at ██████████'s tab af erhvervsevne blev fastsat til 55%. Det fremgår, at ██████████ havde mistet sit fleksjob pr. 23. december 2017.

Den 23. september 2019 traf Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en ny midlertidig afgørelse om, at ██████████'s tab af erhvervsevne blev fastsat til 35%. Der var tale om en genvurdering, fordi ██████████ havde mistet sit fleksjob på grund af forhold, som ikke skyldtes arbejdsskaden.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har senest den 18. november 2020 truffet en ny midlertidig afgørelse, hvorefter ██████████'s tab af erhvervsevne blev fastsat til 35%.

Parternes synspunkter

■■■■■■■■■■ har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Ad 1.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at kravet i bilag 22 er korrekt beregnet, idet der er fratrukket det af Topdanmark udbetalte ligesom der er taget højde for sagsøgtens indsigelser vedrørende søgnehellidage. Der refterer derfor et yderligere erstatningskrav på kr. 4.030,40 jf. bilag 22.

Ad 2.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at kravet i bilag 17 er korrekt beregnet, idet der er fratrukket den ferie sagsøger har afholdt i perioden. Det gøres gældende, at der uanset hvor meget ferie sagsøger havde ret til skal der ikke fratrækkes mere end faktisk afholdt ferie jf. U.2004.2227H, U.2009.2904H og U.2016.167H. Kravet for perioden 1. december 2014 til 30. november 2018 er derfor korrekte beregnet.

Ad 3.

Det gøres gældende, at sagsøgte er forpligtet til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til virkningstidspunktet for en endelig afgørelse af erhvervsevnetabet når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har afgjort sagen efter Arbejdsskadesikringsloven.

Højesteret har i flere afgørelser fastlagt, hvorledes erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven samvirker når erhvervsevnetab skal håndteres i en personskadesag der er omfattet af begge regelsæt.

Problemstillingen behandles blandt andet i U.1995.843H, U.1996.674H, U.2017.2583H og U.2018.3616H.

Højesteret har i alle dommene fastslået, at et erhvervsevnetabskrav efter erstatningsansvarsloven – når det også er omfattet af arbejdsskadesikringsloven – ikke forfalder før sagen efter arbejdsskadesikringsloven er endeligt afgjort.

Det betyder, at i det omfang en skadevolder vælger at udbetale erhvervsevnetabsberstatning efter erstatningsansvarsloven, er dette ikke som følge af en forpligtelse, men alene en frivillig betaling. I denne sag har sagsøgte ikke betalt erhvervsevnetabsberstatning, men alene anført at fordi der foreligger en vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ophører forpligtelsen til at betale tabt arbejdsfortjeneste.

At et krav på erhvervsevnetabsberstatning er omfattet af både erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven ikke forfalder til betaling før sagen er endelig afgjort i arbejdsskadesystemet betyder, at en skadelidt ikke vil have nogen adgang til at få prøvet om fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocenten samt om en eventuel udbetaling af erhvervsevnetabsberstatning er korrekt, idet skadelidte må afvente afslutningen af arbejdsskadesagen efter arbejdsskadesikringsloven før et erhvervsev-

netabskrav efter erstatningsansvarsloven kan prøves.

Dette er også i overensstemmelse med Højesterets præmisser i U.2009.138H, hvor Højesteret anfører:

”Efter ordlyden af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., og dens forarbejder må bestemmelsen forstås således, at der skal være sammenfald mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, og det tidspunkt, hvor retten [min fremhævning] til erstatning for erhvervsevnetab indtræder, således at der ved erstatningsdækningen hverken opstår »overlapning« eller »huller« mellem de to erstatningsposter.”

Når Højesteret således anfører, at der er ret til tabt arbejdsfortjeneste frem til det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab må det forstås som erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven, som er primær i relation til erstatningsansvarsloven, jf. arbejdsskadesikringsloven § 77 jf. erstatningsansvarslovens § 30.

I denne sag ville Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tidligst den 15. marts 2020 påbegynde behandlingen af erhvervsevnetabet igen jf. bilag 21.

Det må formodes, at arbejdsskademyndighederne, i dette tilfælde Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, træffer afgørelse om erhvervsevnetabet når der foreligger det fornødne grundlag.

Medmindre der er tale om forsinkelser eller andre ekstraordinære omstændigheder må det derfor antages, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse når der er tilstrækkelig erhvervsmæssig og helbredsmæssig afklaring – og dermed et forsvarligt grundlag for vurderingen.

Det bestrides, at U.2008.1386H som sagsøgte anfører tager stilling til problemstillingen i denne sag. Dommen vedrørte alene en ”ren” erstatningsansvarslovs problemstilling. Kravet var således ikke også omfattet af arbejdsskadesikringsloven.

Højesteret anfører i dommen:

Det følger endvidere af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, § 5, stk. 2, § 10, stk. 1, og § 16, stk. 1, at en skadevolder eller dennes forsikringsselskab, der er af den opfattelse, at der er skabt grundlag for - eventuelt midlertidigt - at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevnetab, og derfor ikke længere mener sig forpligtet til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, enten selv må udøve et rimeligt skøn og udbetale erstatning for erhvervsevnetab i forhold hertil eller anmode Arbejdsskadestyrelsen om en udtalelse om erhvervsevnetabsprocenten. Forpligtelsen til at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste vedvarer, indtil Arbejdsskadestyrelsens udtalelse foreligger, medmindre skadevolder eller forsikringsselskabet forinden på forsvarligt grundlag har foretaget et rimeligt skøn over erhvervsevnetabet og udbetalt erstatning for erhvervsevnetabet i forhold hertil.

Dette må i overensstemmelse med den senere afsagte dom i U.2009.138H de ovenfor refererede præmisser forstås således, at der skal betales erhvervsevnetabserstatning i overensstemmelse med en sådan udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring når den foreligger, idet der ellers vil opstå "hul" i erstatningsperioden og i hvert fald i en skadelidts forsørgelsesgrundlag.

Det bestrides derfor, at det som anført af sagsøgte at der foreligger en vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis der ikke er udbetalt i overensstemmelse med udtalelsen.

Sagsøgte har i sagen jf. bilag A ikke villet udbetale erstatning for erhvervsevnetab på 50% som vurderet i den vejledende udtalelse. Topdanmark har søgt at skabe en situation, som om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde truffet endelig afgørelse om erhvervsevnetabet ved at fratække en "fiktiv" kapitaliseret erstatning for erhvervsevnetab som om der var truffet endelig afgørelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter arbejdsskadesikringsloven.

..."

██████████ har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Til støtte for den principale påstande gøres det gældende, at kravet på tabt arbejdsfortjeneste er ophørt med den vejledende udtalelse fra AES den 23. januar 2017 (bilag 13), hvor AES fandt, at erhvervsevnetabet var 50 %.

Sagsøgers tabsopgørelse bestrides, herunder bestrides det, at sagsøger har ret til tabt arbejdsfortjeneste under ferie eller helligdage efter, at sagsøger blev tilkendt flexjob, idet der herefter ikke bestod en feriehindring.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Retsgrundlaget

I forarbejderne til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om arbejdsskadesikringsloven, er bl.a. anført følgende om tidspunktet for ophør af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste mv. (lovforslag nr. 136 af 9. februar 2011):

"3. Justitsministeriets overvejelser

Efter afsigelsen af de domme, der er omtalt i afsnit 2.4.1 og 2.4.2 ovenfor, er retstilstanden i dag den, at skæringstidspunktet mellem erstatningsposterne tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab i sager, der er omfattet af både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven

ikke fastlægges ud fra samme principper som i sager, der alene er omfattet af erstatningsansvarsloven.

I sager omfattet af begge love er retstilstanden som fastlagt af Højesteret således den, at skadelidtes krav på (yderligere) erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bliver afskåret allerede ved en midlertidig afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven, selv om en sådan afgørelse ikke indeholder noget skøn over det *varige* erhvervsevnetab.

Denne retstilstand indebærer, at erstatningen i sådanne arbejdsskadesager ikke nødvendigvis kompenserer skadelidte fuldt ud for det indtægtstab, der er påført skadelidte i perioden, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller indtil det tidspunkt, hvor skadelidtes varige erhvervsevnetab er indtrådt.

...

Efter Justitsministeriets opfattelse er det væsentligt at sikre, at skadelidte i sager, der også er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, fremover - i overensstemmelse med den oprindelige forudsætning bag affattelsen af erstatningsansvarslovens § 2 - fuldt ud kompenseres for det indtægtstab, som den pågældende lider i perioden frem til, at den pågældende enten kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere) eller - i de tilfælde hvor skaden medfører et varigt erhvervsevnetab - frem til det tidspunkt, hvor det varige erhvervsevnetab indtræder.

Justitsministeriet finder derfor, at erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, bør ændres, således at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i de omhandlede tilfælde gælder i samme omfang som i andre sager, hvor der er en ansvarlig skadevolder. Det bør således ikke gøre nogen forskel med hensyn til muligheden for at kræve erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af den ansvarlige skadevolder, om skaden er forvoldt i forbindelse med udførelsen af den pågældendes arbejde eller i fritiden. I begge situationer bør det tidspunkt, fra hvilket skadelidte ikke længere har krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, fastlægges ud fra samme objektive kriterier, nemlig om skadelidte er blevet i stand til at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller om skadelidte har lidt et *varigt* erhvervsevnetab på 15 pct. eller mere. ...

...

3.4. Arbejdsskadestyrelsens udtalelser efter erstatningsansvarslovens § 10

Som anført ovenfor i afsnit 2.1 følger det af erstatningsansvarslovens § 10, stk. 1, at såvel skadelidte som skadevolder kan indhente en udtalelse om spørgsmålet om fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocenten fra Arbejdsskadestyrelsen. Udtalelsen skal så vidt muligt afgives inden 1 år og senest 2 år efter fremsættelsen, jf. bestemmelsens 2. pkt. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsskadestyrelsen, når der foreligger særlige omstændigheder, afgive en midlertidig udtalelse, jf. bestemmelsens 3. pkt.

Arbejdsskadestyrelsens udtalelser efter erstatningsansvarslovens § 10 indeholder kun i visse - men altså ikke alle - tilfælde en retrospektiv vurdering af skadelidtes erhvervsevnetab, det vil sige en vurdering af, på hvilket tidspunkt det varige erhvervsevnetab må anses for indtrådt. Derved adskiller udtalelserne sig fra styrelsens afgørelser om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringslovens § 17. I disse afgørelser skal der nemlig i henhold til den nugældende affattelse af § 17, stk. 7 og 8, altid fastsættes et virkningstidspunkt for skadelidtes tab af erhvervsevne. Dette virkningstidspunkt vil af de grunde, som er nævnt i afsnit 3.3 ovenfor, ofte ligge noget længere tilbage end afgørelsestidspunktet. Det bør i alle tilfælde, hvor det kan være relevant, være muligt at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, der skal kunne tjene som et (vejledende) grundlag for afgrænsningen af, hvornår skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab og dermed ikke længere er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Erstatningsansvarslovens § 10 stk. 1, 1. pkt., foreslås på den baggrund ændret, således at der fremover ikke er tvivl om, at såvel skadevolder som skadelidte kan indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, hvornår det varige erhvervsevnetab efter styrelsens vurdering er indtrådt.

...

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1)

Det foreslås at ændre affattelsen af lovens § 2, stk. 1, således at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i alle tilfælde - det vil sige også i sager, der tillige er omfattet af arbejdsskadesikringsloven - først ophører, når skadelidte kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller på det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et *varigt* erhvervsevnetab på mindst 15 pct. og dermed i stedet skal have udbetalt erhvervsevnetabs'erstatning.

Den foreslåede ændring indebærer navnlig, at midlertidige afgørelser efter arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 3, ikke i sig selv kan afskære retten til fortsat erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Det er som hidtil formålet med bestemmelsen, at der ved erstatningsdækningen ikke opstår »huller« mellem erstatningsposterne tabt arbejdsfortjeneste og tab af erhvervsevne. F.eks. kan skadevolder eller dennes forsikringsselskab - på samme måde som efter gældende ret - ikke stoppe en udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under henvisning til, at Arbejdsskadestyrelsens vurdering af skadelidtes erhvervsevnetab i form af en udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 eller en afgørelse i henhold til arbejdsskadesikringslovens §§ 17 og 17 a afventes. Skadevolder eller dennes forsikringsselskab kan derimod alene stoppe udbetalingen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, *hvis og når* der foreligger det fornødne grundlag for at fastslå, at skæringstidspunktet efter § 2, stk. 1, er indtrådt, jf. nærmere herom straks nedenfor.

Fastsættelsen af det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab på mindst 15 pct., og hvor det således står klart, at ska-

delidte ikke kommer til at arbejde igen i væsentligt samme omfang som tidligere, afhænger som hidtil af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Denne vurdering, der endeligt henhører under domstolene, kan foretages af Arbejdsskadestyrelsen i form af en (midlertidig eller endelig) udtalelse efter lovens § 10, jf. herved den foreslåede ændring af denne bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil, eller i form af en afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven om skadelidtes *endelige* erhvervsevnetab. Vurderingen kan herudover også foretages af skadevolder eller dennes forsikringsselskab under forudsætning af, at der udøves et rimeligt skøn på forsvarligt grundlag over erhvervsevnetabet, og at der udbetales erstatning for erhvervsevnetabet i forhold hertil, jf. herved afsnit 2.4.1 og 2.4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

...

Til nr. 3 (§ 10, stk. 1)

Den foreslåede ændring tilsigter udtrykkeligt at fastsætte, at Arbejdsskadestyrelsen efter erstatningsansvarslovens § 10 kan anmodes ikke blot om en udtalelse om styrelsens opfattelse af omfanget af skadelidtes erhvervsevnetab (det vil sige erhvervsevnetabsprocenten), men også kan anmodes om en tilkendegivelse af, på hvilket tidspunkt det pågældende erhvervsevnetab i givet fald er indtrådt.

Er det Arbejdsskadestyrelsens vurdering, at skadelidte fra et bestemt tidspunkt er blevet i stand til at arbejde igen i væsentligt samme omfang som tidligere, idet styrelsen enten vurderer, at der ikke er indtrådt et varigt erhvervsevnetab, eller at erhvervsevnetabsprocenten er under 15, kan udtalelsen også afspejle dette og dermed, at skæringstidspunktet efter den i § 1, nr. 1, foreslåede affattelse af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, på den baggrund anses for indtrådt.

...

En midlertidig udtalelse vil i øvrigt på samme måde som en endelig udtalelse efter omstændighederne kunne indeholde en retrospektiv vurdering af, at skadelidte har lidt et varigt erstatningsberettiget erhvervsevnetab, og at skæringstidspunktet efter den i § 1, nr. 1, foreslåede affattelse af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, på den baggrund anses for indtrådt. De nævnte muligheder for modregning, tilbagebetaling og godtgørelse af for meget udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kan derfor efter omstændighederne også være af betydning og bringes i anvendelse i disse tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen endnu ikke har kunnet fastsætte den endelige erhvervsevnetabsprocent."

Rettens begrundelse og resultat

Perioden for betaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Af forarbejderne til lov om ændring af erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, lovforslag nr. 136 af 9. februar 2011, pkt. 3, følger, at det var formålet med lovændringen, at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste skal gælde i samme omfang for sager, der er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, som i andre sager, hvor der er en ansvarlig skadevolder. Det fremgår, at

tidspunktet, fra hvilket skadelidte ikke længere har krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i begge situationer, skal fastlægges ud fra samme objektive kriterier, nemlig om skadelidte kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere), eller om skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab på 15 pct. eller mere.

Det følger videre af de specielle bemærkninger til erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., jf. samme lovforslag, at skadevolder eller dennes forsikrings-selskab alene kan stoppe udbetalingen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvis og når der foreligger det fornødne grundlag for at fastslå, at skæringstidspunktet i § 2, stk. 1, er indtrådt. Fastsættelsen af det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab på mindst 15 pct., afhænger af en konkret vurdering af sagens omstændigheder, og denne vurdering kan blandt andet foretages af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i form af en (midlertidig eller endelig) udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10.

På denne baggrund, og som sagen er forelagt retten, er [REDACTED] alene forpligtet til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil det ved den vejledende udtalelse af 23. januar 2017 blev fastslået, at [REDACTED] havde lidt et tab af erhvervsevne på 50 pct. som følge af skaden den 25. oktober 2011.

Ikke afholdte feriedage

Højesteret fastslog ved dom af 4. september 2009 (trykt i UfR2009.2914), at feriegodtgørelse er en del af det arbejdsvederlag, som optjenes i et ansættelsesforhold, og som kan kræves erstattet efter erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, og det følger af dommen, at en lønmodtager, som har været forhindret i at afholde ferie på grund af sygdom, har ret til at få udbetalt feriepengene for den ikke afholdte ferie. Det følger desuden af Højesterets dom af 3. juni 2004 (trykt i UfR2004.2227), at udbetaling af feriegodtgørelse som følge af manglende afholdelse af ferie på grund af sygdom ikke afskærer skadelidte fra erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for hele sygdomsperioden, herunder de uger, hvor skadelidte må antages at ville have holdt ferie, hvis skadelidte ikke havde været syg.

Det er imidlertid ubestridt, at [REDACTED] ikke har været forhindret i at afholde ferie som følge af sygdom, og at der ikke i øvrigt forelå en feriehindring. Det har, som sagen er oplyst, således været [REDACTED]s eget valg, at han alene afholdte 20 feriedage i den omhandlede periode. Herefter, og som sagen er forelagt, har [REDACTED] ikke krav på tabt arbejdsfortjeneste for de omhandlede feriedage, som derfor skal fratrækkes opgørelsen som anført af [REDACTED].

På denne baggrund tages [REDACTED]s principale påstand til følge.

Efter sagens udfald skal Fagligt Fælles Forbund som mandatar for [REDACTED] [REDACTED] betale sagsomkostninger til Topdanmark Forsikring A/S som mandatar for [REDACTED]. Sagsomkostningerne er efter sagens værdi og forløb, herunder de ændrede påstande, fastsat til dækning af advokatudgift med 40.000 kr. Det er oplyst, at [REDACTED] er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

[REDACTED] skal til [REDACTED] betale af 113.134,79 kr. med tillæg af procesrente af 4.030,40 kr. fra 4. februar 2015 og af det resterende beløb fra 17. januar 2019.

Fagligt Fælles Forbund som mandatar for [REDACTED] skal til Topdanmark Forsikring A/S som mandatar for [REDACTED] betale sagsomkostninger med 40.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.